

Εκπολιτιστικός Σύλλογος Καρέα

Αγώνες για τη δημιουργία της Πλατείας Νικολαΐδη

Ένας μεγάλος αριθμός προβλημάτων στην περιοχή του Καρέα οφείλεται στην έλλειψη σωστού ρυμοτομικού σχεδίου και στην παντελή αδιαφορία της πολιτείας και της εκάστοτε δημοτικής αρχής για τη διόρθωσή του, όσο υπήρχε ακόμα καιρός.

Το ρυμοτομικό σχέδιο του Καρέα, προέκυψε από την έγκριση ενός ιδιωτικού ρυμοτομικού σχεδίου του Συνεταιρισμού, ο οποίος παραχώρησε τις **ελάχιστες δυνατές εκτάσεις σε δρόμους** και μάλιστα στενούς, με υποτυπώδη πεζοδρόμια και **καμία απολύτως έκταση σε ελεύθερους κοινόχρηστους ή κοινωφελείς χώρους** που απαιτεί μια πόλη. Γι' αυτό το λόγο στον Καρέα υπάρχουν μεγάλα οικοδομικά τετράγωνα με πληθώρα μικρών αδιέξοδων δρόμων και μία μοναδική οδός σύνδεσης με το Βύρωνα και την Ηλιούπολη – η Λεωφ. Καρέα και η 28^{ης} Οκτωβρίου – που δημιουργούν, ένα εξαιρετικά προβληματικό και αδιέξοδο κυκλοφοριακό σύστημα.

Το ρυμοτομικό σχέδιο του Καρέα, δεν προέβλεψε **κανέναν κοινόχρηστο ή κοινωφελή ελεύθερο χώρο**, δηλαδή χώρο για πλατεία, παιδικές χαρές, σχολεία, αθλητικές εγκαταστάσεις, χώρους ψυχαγωγίας και συγκέντρωσης των πολιτών, ή άλλες αστικές εξυπηρετήσεις, γι' αυτό και πολλές από τις ανάγκες αυτές εξυπηρετούνται έξω από τον οικισμό, όπως τα σχολεία και οι αθλητικές εγκαταστάσεις ή και η εκκλησία του Αγ. Γεωργίου, που χτίστηκαν όλα σε δημόσια δασική και αναδασωτέα έκταση.

Με την έναρξη της περιόδου της μεγάλης ανοικοδόμησης στον Καρέα με το σύστημα της αντιπαροχής (1980-1985), άρχισαν να χάνονται από την περιοχή και οι τελευταίοι αδόμητοι χώροι.

1980 Δημιουργείται στα πλαίσια του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Καρέα η Επιτροπή Πρωτοβουλίας για τη διεκδίκηση του αδόμητου τμήματος του Ο.Τ. 527 (έκτασης 4.271 τ.μ.), μεταξύ των οδών Β. Αντωνιάδη, Θυμάτων Πολέμου και 28^{ης} Οκτωβρίου, ως χώρου Πλατείας και Παιδικής Χαράς.

1983 Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δ. Βύρωνα παίρνει την Απόφαση 46/1983 για απαλλοτρίωση του χώρου αυτού.

1985 Με επιμονή του Συλλόγου κηρύσσεται από το Δήμο αναγκαστική απαλλοτρίωση του ως άνω χώρου και δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, χωρίς να προχωρήσει ωστόσο η αναγκαία τροποποίηση του Ρυμοτομικού Σχεδίου (Απ. 1233 / 21.1.1985, ΦΕΚ 37/Δ' /20.2.1985).

Ο Δήμος καταθέτει αίτηση για καθορισμό της τιμής μονάδας και εκδίδονται η Απόφαση 918/1985 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών και η Απόφαση 8950/1986 του Εφετείου Αθηνών η οποία καθορίζει και την οριστική τιμή μονάδας σε 13.500 δρχ/τ.μ. Όμως δεν υπάρχει καμία διάθεση αποζημίωσης του χώρου αυτού από το Δήμο.

1987 Με νέα παρέμβαση της Επιτροπής Πρωτοβουλίας προς το Δήμο, προτείνεται και εγκρίνεται η τροποποίηση του Ρυμοτομικού Σχεδίου (αυτή που δεν είχε γίνει), με το χαρακτηρισμό αυτού του τμήματος του Ο.Τ. 527 ως «Κοινόχρηστου Χώρου Πλατείας και Παιδικής Χαράς» (Απ.14057/269 του Νομάρχη Αθηνών, ΦΕΚ 580/Δ' /24.6.1987).

1988 Με την 21262/669/12.9.1988 Απόφαση του Νομάρχη Αθηνών κυρώνεται η με αρ. 16/16.5.1988 Πράξη Αναλογισμού Αποζημιώσεων λόγω ρυμοτομίας, από τη Διεύθυνση Πολεοδομίας Αθηνών.

Υπόχρεοι αποζημιώσεως για όλη την έκταση σύμφωνα με το Νόμο είναι: α) ο Δήμος Βύρωνα κατά 60% και β) οι όμοροι και οι έναντι του χώρου ιδιοκτήτες, κατά 40% (79 ιδιοκτήτες).

1989 Με την 168/1989 Απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ορίζεται η προσωρινή τιμή μονάδας αποζημιώσεως της έκτασης, σε 23.000 δρχ / τ.μ. Το Δικαστήριο, εκτός από την τιμή μονάδας αποζημιώσεως, ορίζει παράλληλα και τη δικαστική δαπάνη της δίκης, σε ύψος 1.251.376 δρχ. Το ποσό αυτό επιδικάζεται ολόκληρο σε βάρος των όμορων ιδιοκτητών και καθόλου στο Δήμο!

1990 Με την 1594/1990 Απόφαση του, το Μονομελές Εφετείο Αθηνών, οριστικοποιεί την ως άνω απόφαση.

Με την παρέλευση 18 μηνών από τον καθορισμό της προσωρινής τιμής και χωρίς να έχει καταβληθεί στους δικαιούχους ή να έχει παρακατατεθεί υπέρ αυτών η προβλεπόμενη αποζημίωση, από τις 2.9.1990 γίνεται αυτοδίκαιη άρση της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης, σύμφωνα με τις διατάξεις του Ν. 797/1971.

Μετά την αυτοδίκαιη άρση της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης, η Διοίκηση όφειλε εντός δύο μηνών να προβεί και σε τυπική άρση, με σχετική πράξη που θα έπρεπε να δημοσιευτεί σε ΦΕΚ. Χωρίς την τυπική άρση δεν μπορούσε να μεταβληθεί το καθεστώς ρυμοτομίας και επομένως δεν μπορούσε να δοθεί άδεια οικοδομής στον ιδιοκτήτη του χώρου. Ο ιδιοκτήτης όμως, είχε τη δυνατότητα να ζητήσει και να επιβάλλει δικαστικά την τυπική άρση της απαλλοτρίωσης, οπότε η ιδιοκτησία του θα ήταν και πάλι οικοδομήσιμη, επειδή προϋπήρχε σχέδιο πόλης (Ο.Τ.).

Από το 1990, ο χώρος αυτός περιλαμβάνεται επίσης στο Γενικό Πολεοδομικό Σχέδιο (Γ.Π.Σ.) του Βύρωνα, ως κοινόχρηστος χώρος (ΦΕΚ 221/Δ'/10.4.1990 και ΦΕΚ 108/Δ'/5.2.1996).

1991 Μετά την άπρακτη πάροδο των 18 αυτών μηνών, στις 20.2.1991, ο ιδιοκτήτης του χώρου ζητά και λαμβάνει από το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών απόγραφο εκτελεστό της 168/1989 Απόφασης του Δικαστηρίου και στη συνέχεια, στις 20 Μαΐου στέλνει αντίγραφά του με επιταγές προς πληρωμή σε όλους τους όμορους ιδιοκτήτες (79 ιδιοκτήτες), που είχαν καταδικαστεί στην αναλογική δικαστική δαπάνη ζητώντας την πληρωμή της.

Δημιουργείται μεγάλη αναταραχή ανάμεσα στους κατοίκους, που καλούνται να πληρώσουν τα δικαστικά έξοδα, χωρίς να έχουν κανένα εχέγγυο για την απαλλοτρίωση του χώρου και καμιά δέσμευση από το Δήμο. Η Απόφαση του Δικαστηρίου, πέρα από το υπέρογκο ποσό που επιδίκαζε στους όμορους ιδιοκτήτες, χρησιμοποιείται και ως μέσο εκφοβισμού για την ανάσχεση αυτού του αγώνα. Ασκούνται πιέσεις από τη μεριά του ιδιοκτήτη, όπως και απόπειρα κατάσχεσης των περιουσιών ορισμένων ιδιοκτητών που αντέδρασαν στην άδικη απόφαση του δικαστηρίου και στην τακτική εκφοβισμού, με αποτέλεσμα το αρχικό διεκδικούμενο ποσό να αρχίζει να διπλασιάζεται.

Μπροστά στην εκρηκτική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί, η Επιτροπή Πρωτοβουλίας του Εκπολιτιστικού Συλλόγου, γνωρίζοντας ότι η περιοχή του Καρέα από την ένταξή της στο σχέδιο δεν είχε κανέναν κοινόχρηστο χώρο και ότι η ανύπαρκτη δημόσια ή δημοτική γη εντός του οικισμού μπορεί να αποκτηθεί μόνο με απαλλοτριώσεις, επιμένει:

- να μη χάσουμε την ευκαιρία απόκτησης αυτού του ελεύθερου χώρου
- να μη φοβηθούμε τη δικαστική απόφαση και
- να αγωνιστούμε για τη συγκέντρωση και πληρωμή των δικαστικών εξόδων, με την συνδρομή όλων των κατοίκων της περιοχής.

1991 Έτσι, στις 10 Νοεμβρίου πραγματοποιείται με πρωτοβουλία της Επιτροπής, καλλιτεχνική εκδήλωση για τη συγκέντρωση των χρημάτων. Στην εκδήλωση συμμετέχει αφιλοκερδώς ο **Λουκιανός Κηλαηδόνης**, πλαισιωμένος από το συγκρότημα λατινοαμερικάνικης μουσικής της **Μάρτας Μορελεόν** και το συγκρότημα λαϊκής μουσικής του **Βαγγέλη Κορακάκη**. Η εκδήλωση έχει μεγάλη επιτυχία, με σημαντική συμμετοχή κατοίκων, δυναμώνοντας την ενότητά μας και εδραιώνοντας την πεποίθηση όλων για την ορθότητα του αγώνα μας. Σύμφωνα με το Πρακτικό της Επιτροπής συγκεντρώθηκαν 1.008.400 δρχ., ποσό που παραδόθηκε στον Εκπολιτιστικό Σύλλογο για να διατεθεί αναλογικά στους όμορους ιδιοκτήτες, προκειμένου να πληρωθούν τα δικαστικά έξοδα που τους είχε επιβάλλει το δικαστήριο και είχε απαιτήσει ο ιδιοκτήτης του προς απαλλοτρίωση χώρου.

Η Επιτροπή απευθύνθηκε και στη Δημοτική αρχή, για τη συμβολική έστω συμμετοχή της σε αυτόν τον αγώνα, η οποία για ακόμα μια φορά κώφευσε.

Η Πλατεία και η Παιδική Χαρά ήταν ανέκαθεν ζωτικής σημασίας για τον Καρέα και οποιαδήποτε σκέψη για μετατροπή του χώρου σε οικοδομήσιμο έπρεπε να αποκλεισθεί.

1992 Με νέα παρέμβαση του, ο Εκπολιτιστικός Σύλλογος ζητά από το Δήμο επανεπιβολή της απαλλοτρίωσης, με νέο χαρακτηρισμό του κοινόχρηστου χώρου ως «Χώρου Πλατείας, Παιδικής Χαράς και Υπόγειου Χώρου Στάθμευσης Αυτοκινήτων», πρόταση η οποία εγκρίνεται με την Απόφαση 14815 / 164/29.6.1992 του Νομάρχη Αθηνών (ΦΕΚ 752 / Δ' / 27.7.1992).

Μέχρι και το 1999, στο Συμβούλιο της Επικρατείας εκκρεμούσε αίτηση ακύρωσης των κληρονόμων του ιδιοκτήτη του χώρου κατά της ανωτέρω Απόφασης του Νομάρχη (έγιναν αλληπάλληλες αναβολές της δίκης λόγω θανάτου του ιδιοκτήτη), για λόγους καταστρατήγησης της νομοθεσίας και παραβίασης της συνταγματικής προστασίας της ιδιοκτησίας. Το δικαστήριο ήταν έτοιμο να ακυρώσει την απαλλοτρίωση και να αποδώσει την έκταση ελεύθερη στους ιδιοκτήτες της. Τελικά, την τελευταία πραγματικά στιγμή, ο Δήμος Βύρωνα αποφάσισε να προβεί στη διαδικασία αποζημίωσης του χώρου αυτού.

Από τις αρχές του 1980 και για 20 συνεχή χρόνια, ο Εκπολιτιστικός Σύλλογος παρενέβαινε στο Δήμο με συγκεκριμένες προτάσεις για την υλοποίηση αυτού του στόχου. Με έρευνα των τίτλων ιδιοκτησίας (από τον δικηγόρο κ. Κ. Μακρή), με πολεοδομικές προτάσεις, με νομικές προτάσεις (με τον δικηγόρο κ. Γ. Ζαχαρόπουλο) και παρεμβάσεις στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, στο Εφετείο Αθηνών και στο Συμβούλιο της Επικρατείας (με τη δικηγόρο κ. Αρ. Μπακόλα), με πρόταση για κατάληψη - διαμόρφωση του χώρου (φύτευση και στήσιμο παιδικής χαράς) με τη συμμετοχή των κατοίκων, με την αναζήτηση τρόπων χρηματοδότησης, και τέλος, ακόμα και με συμβιβαστικές προτάσεις προς το Δήμο για τον ιδιοκτήτη του χώρου αυτού.

Αυτά όλα, βέβαια, προϋπέθεταν τη βούληση της Δημοτικής Αρχής για υλοποίηση του έργου και κυρίως, την πραγματική εγγραφή του ποσού της αποζημίωσης του προς απαλλοτρίωση χώρου στον προϋπολογισμό του Δήμου. Σε κανένα Δήμο δεν περίσσευαν ούτε περισσεύουν τα χρήματα. Αλλά σε αυτόν το Δήμο, αυτά τα είκοσι τουλάχιστον χρόνια, που κυριαρχούσαν στις επιλογές του μικροσυμφέροντα και κυρίως συμφέροντα των κατασκευαστών, περίσσεψε η εγκληματική αδράνεια.

Η πλατεία τελικά, κατασκευάστηκε και παραδόθηκε στους κατοίκους του Καρέα το 2006, δίνοντας την έμπρακτη απόδειξη ότι, με τη συμμετοχή και τους αγώνες όλων μας τα πράγματα μπορούν να αλλάξουν.

Το Δ.Σ. του Εκπολιτιστικού Συλλόγου Καρέα

29 Απριλίου 2018